

Sygn. akt V Ca 1820/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Fronczak

Protokolant: Małgorzata Andrychowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S. i W. S.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego (...)w Warszawie

z dnia 10 kwietnia 2012 r., sygn. akt XVI C 662/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz J. S. i W. S. solidarnie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10.04.2012r. Sąd Rejonowy (...) w Warszawie zasądził od pozwanej (...) sp. z o.o.w W.na rzecz powodów J. S.i W. S.kwoty po 3366zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01.02.2011r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie oddalił powództwo. Nadto zasądzono od pozwanej na rzecz powodów po 782,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazano pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 628,92 zł, a od powodów po 59,90 zł tytułem zwrotu wydatku, wyłożonego tymczasowo przez Skarb Państwa.

Pozwana spółka zaskarżyła zapadłe orzeczenie w części wywodząc apelację, w której zarzuciła naruszenie przepisów postępowania tj. art. 232 i 233 kpc oraz naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 11a ust. 1 ustawy o usługach turystycznych przez jego błędną wykładnię, art. 361§2 kc w zw. z art. 471 kc przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz art. 448kc w zw. z art. 11a ust 1 ustawy o usługach turystycznych przez jego błędną wykładnię. We wniosku apelacji pozwana wniosła o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie kosztów postępowania za drugą instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zawarte w niej zarzuty są całkowicie pozbawione podstaw prawnych i nie mogą wywołać zamierzonych przez skarżącą skutków prawnych.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu uchybień, a zaskarżony wyrok opiera się na prawidłowej ocenie materiału dowodowego i poczynionych na tej podstawie trafnych ustaleniach stanu faktycznego, które zostały poddane właściwej analizie prawnej.

Sąd Rejonowy - w ocenie Sądu Okręgowego w pełni trafnie - przyjął, w odniesieniu do właściwej analizy ujawnionych okoliczności i materiałów niniejszej sprawy, że pozwana nienależycie wykonała zobowiązanie, które wynikało z łączącej strony umowy o świadczenie usług turystycznych z dnia 26.07.2010r. Nadto Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż art. 11a ustawy o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004r., Nr 223, poz. 2268 z późn.zm), może stanowić podstawę odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową w postaci tzw. zmarnowanego urlopu. Z uwagi na poczynione ustalenia faktyczne, Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powodów o zadośćuczynienie jest zasadne.

Sąd Rejonowy przeprowadził w tym przedmiocie w pisemnym uzasadnieniu swego orzeczenia wnikliwy wywód, przedstawiając rzeczową argumentację takiego stanowiska – co Sąd Okręgowy w pełni podziela, nie znajdując potrzeby powtarzania tych samych motywów na obecnym etapie postępowania.

Odnosząc się do zarzutów apelacji Sąd odwoławczy pragnie wskazać, że jego zdaniem Sąd I instancji czyniąc ustalenia stanu faktycznego tej sprawy nie naruszył w żaden sposób przepisów postępowania w postaci art. 232 kpc i art. 233 kpc. Wskazać należy, iż podniesiony zarzut naruszenia art. 232 kpc jest jedynie polemiką w stosunku do zapadłego rozstrzygnięcia, której pozwana nie poparła żadnymi podstawami natury merytorycznej. Fakt, że pogląd Sądu nie pokrywa się z poglądem jednej ze stron procesu nie świadczy sam przez się (a taki przede wszystkim wydzźwięk ma treść apelacji), że orzeczenie będące wyrazem stanowiska Sądu jest błędne i stanowi o uchybieniach wymienionych w zarzutach apelacji.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 233 kpc, wskazać należy, iż pozwana błędnie podnosi, iż sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę po 3366zł tytułem zadośćuczynienia. Sąd odwoławczy wyjaśnia, iż na kwotę 3366zł złożyła się kwota z tytułu obniżenia ceny imprezy turystycznej oraz dwukrotność tej kwoty z tytułu zadośćuczynienia za zmarnowany urlop.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.; oraz w orz. z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00).

Przenosząc to na grunt omawianej sprawy, Sąd Okręgowy wskazuje, iż Sąd I instancji poddał zgromadzone dowody wszechstronnej, wnikliwej ocenie ustalając stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę do rozważań nad stosowaniem przepisów prawa materialnego. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie nosi cech dowolności. Tak przeprowadzona ocena dowodów, jako odpowiadająca wymogom z art. 233 § 1 kpc korzysta z ochrony tym przepisem przewidzianej i jest akceptowana przez Sąd Okręgowy. Biorąc pod uwagę powyższe, podniesiony przez pozwaną zarzut naruszenia art. 233 kpc jest nietrafny oraz obarczony błędem w rozumowaniu, co wskazuje jedynie na niezrozumienie treści uzasadnienia zakwestionowanego orzeczenia.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się również uchybień, które skutkowałyby nieważnością postępowania.

Przechodząc do omówienia podniesionych zarzutów naruszenia prawa materialnego, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał wykładni art. 11a ust 1 ustawy o usługach turystycznych. Podzielając stanowisko Sądu I instancji, Sąd odwoławczy jest zdania, że pozwani wykazali, iż pozwana w sposób nienależyty wywiązała się z zawartej z powodami umowy. Stanowisko pozwanej jakoby wywiązała się z „przeważającej liczby obowiązków” nie zasługuje

na uwzględnienie w świetle prawidłowo poczynionych ustaleń przez Sąd Rejonowy. Zarzut naruszenia art. 361 § 2 kc w zw. z art. 471 kc jest chybiony i sprowadza się wyłącznie do polemiki z oceną dokonaną przez Sąd merriti. Pozwana podnosi, że sąd dokonał bezpodstawnego miarkowania w oderwaniu od rzeczywistej szkody, jaką mieliby ponieść powodowie. W odpowiedzi na podniesiony zarzut, Sąd odwoławczy wskazuje, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu przedstawił wyczerpująco motywy, które legły u podstaw zasądzenia wymienionych w wyroku kwot z tytułu obniżenia ceny imprezy turystycznej i zadośćuczynienia. Przy czym, w odniesieniu do zasądzonej kwoty zadośćuczynienia, miarkując jej wysokość wziął pod uwagę szczególny charakter tego roszczenia oraz okoliczności przedmiotowej sprawy. Za bezpodstawny, Sąd uznał zarzut naruszenia art. 448 kc w zw. z art. 11a ust 1 ustawy o usługach turystycznych poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie w postaci zasądzenia zadośćuczynienia w wygórowanej kwocie. Po pierwsze, zauważyć należy, iż utrwalone w praktyce orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, iż art. 11a ust 1 ww. ustawy może stanowić samoistną podstawę odpowiedzialności za szkodę niemajątkową w postaci tzw. zmarnowanego urlopu i norma ta stanowi uregulowanie szczególne w stosunku do art. 448 kc, dlatego nie ma potrzeby dodatkowo przywoływać jej. Sąd Rejonowy w zakresie dotyczącym kwestii zadośćuczynienia, przedstawił poprawną i logiczną argumentację na poparcie stanowiska, która jest aprobowana w całości przez Sąd odwoławczy. Wskazać należy, iż Sąd I instancji prawidłowo dokonał subsumcji stanu faktycznego do norm prawa materialnego i wbrew twierdzeniu pozwanej nie popełnił zarzucanych mu uchybień.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił omawianą apelację, działając na podstawie art. 385 kpc. O kosztach instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98 i 99 kpc w zw. z § 6 pkt 4 i § 12 ust 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1349 z późn.zm).